

RAKOVINA

ÚVODNÍ SLOVO:

Myslím, že téma rakovina vyžaduje více prostoru, než tomu budeme moci dnes věnovat. RAKOVINA je symptom, který děsí. To jsme si způsobili my, moderní lidé tím, že jsme takzvaně vymýtili choroby, na které se umíralo v minulosti zcela běžně. Tak „zbyla“ už jen rakovina. Z pohledu dnešního člověka je to vlastně s podivem, jak to, že jsme tady, že lidstvo už dávno nevymřelo, když se umíralo na všechno možné včetně na „raka“, když naši předci neměli vyspělou medicínu. Symptom rakovina nás staví přímo před naši pýchu. Pýchu vycházející z iluze, že se najde někdo/něco, kdo nebo co se jednou pro vždy vypořádá se SMRTÍ. Většina lidí doufá v uzdravení, takzvaně BOJUJE s rakovinou a teprve na samém konci, když už je smrt drží za ruku, vidí, že není zbylí.

Z pohledu rodinných konstelací je rakovina symptom jako každý jiný. Bojovat se symptomem je jako chtít vstoupit do neznámé místnosti a při tom záměrně zalomit klíč a kliku od dveří, kterými se tam vstupuje. Řešení je poklonit se symptomu. Poklonit se symptomu znamená poklonit se životu, jaký je. ŽIVOT jde ruku v ruce se SMRTÍ. Vždy to tak bude.

Dnes budeme mít možnost uvidět několik systémových zapletení, která vedou k nemoci rakovina. Je pravděpodobné, že tady je dnes někdo, kdo má rakovinu, a přišel právě na toto setkání kvůli tomu, aby našel něco pro sebe, aby se uzdravil. To je příliš. Kdo má rakovinu, nemůže dnes stát v rolích.

Máme hypotézu, že rakovina je spojená s velikou zlobou. Při pohybech duše Bert Hellinger nechával protagonisty poklonit se matce. Teoreticky by rakovina také mohla znamenat tendenci následovat někoho do smrti, může být platbou za určitý systémový dluh atd.

Budeme dnes opět pracovat s pokorou, jak jen to bude možné. S touto odpovědností budeme pracovat a uvidíme, co dostaneme.

Určitě to opět nebude konečný výčet všech možností, není to možné z časových důvodů a také proto, že vždy se jedná o originál. Připomínám, že tato setkání je potřeba pojmout jako inspiraci udělat změnu. Každý sám, každý s tím svým.

Každý sám, každý s tím svým!

MODEL 1

Vysvětlivky:

D dítě, žena nemocná rakovinou

P potrat

R rakovina

Mu muž, otec potratu

M matka nemocné

Pav. Pavelčák

Pav. *staví R a D, stojí v mírné vzdálenosti proti sobě, D se dívá do země, R se na nemocnou usmívá, stojí rovně.*

D si mne ruce, zavírá oči, spíná ruce.

D: Jako kdybych se chtěla modlit, teď už jenom modlit.

R: Není vyhnutí, já se těším.

Pav.: Na co se těšíš?

R: Na ni (D), ale jako na kamarádku, ne že ji zničím, ale na příjemnou společnost.

D: Mám k sobě výčitku, že jsem něco pokazila, udělej, pane bože, něco (*dívá se vzhůru*), ať se to nestane, ať je mi to odpuštěno.

R: Už se to stalo!

D opakovaně pokrčuje kolena jako by přiklekávala: Modlila bych se v kostele. Dívá se opět vzhůru.

Pav. *přidává další ženu, nalevo od nemocné, mezi D a R, žena si sedá na zem.*

D se dívá do země, hlavu má sklopenou.

Pav.: Je cítit tíživá atmosféra, zima, ale klid.

D se podívala jen letmo na ženu sedící na zemi a už se zase modlí, dívá se do země.

D: Jsem v odpojení od reality, jenom se modlim, jako bych to měla odmodlit.

Pav. *do pléna parafrázuje výraz dítěte: „Pane bože, odpusť mi,“ a obrací se na nemocnou a ukazuje na sedící ženu: To je tvůj potrat.*

Pav. *staví muže nalevo od D, mírně za potrat.*

Mu se dívá na potrat a ten se krátce podívá na něj.

D je neklidná.

Pav. *na R: Co se děje?*

R: Je mi líto, že se na mě nepodívá. Víím, že jí (D) čas běží a že by se na mě podívat měla. Já ale nemůžu nic. Je mi to líto, mám ji jako kamarádku, ale tak ... klidně.

Pav. *komentuje situaci: D se stále nepodívala na potrat ani na muže.*

D: Radši vezmu motyku a budu vzteky okopávat pole, nejde mi to se tam podívat.

Pav. *na D: Jde to se tam podívat.*

Pav. *na muže: To je tvůj potrat.*

Mu: Já víím.

Pav.: Věděl jsi to, že s D čekáš dítě?

Mu: Nevěděl.

Pav.: D mu to neřekla, že je s ním těhotná a šla na potrat.

D úporně drží sepnuté ruce: Mám v sobě strašnej vztek, a mám ho i na něj (Mu).